

بررسی زمینه ها و عوامل موثر در تغییر رویه طراحی بومی به غیر بومی (مطالعه موردی استان مازندران)

عباس علیپور^۱، مرضیه جعفری*^۲

^۱استادیار پژوهش مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی مازندران پست الکترونیکی: Alipoor.abbas@iausari.ac
^۲دانشجوی کارشناسی ارشد معماری پست الکترونیکی: marzieh.jafari1362@gmail.com

*

چکیده

همواره یکی از دغدغه های اصلی معماران بهره گیری از روشهای مناسب در طراحی ساختمان است که در هماهنگی با اقلیم منطقه باشد. معماری بومی منطقه تحت تاثیر اقلیم، فرهنگ و معیشت مردم شکل می گیرد و در چنین فضاهای ساخته شده ای، به کارگیری مصالح بومی که کمترین تاثیر نا مطلوب را بر محیط دارند و همچنین کاهش میزان انرژی مصرفی با استفاده از مصالح محلی، موجب پایداری محیط زیست و افزایش و دوام بنا می گردد. از این رو در این پژوهش، سعی بر آن است تا بتوانیم معماری بومی را در منطقه مازندران که معماری بومی آن در طی سالیان خود را با اقلیم و فرهنگ منطقه وقف داده بررسی کنیم و معایب معماری جدید رایج را در این اقلیم از لحاظ مواردی همچون به کارگیری مصالح ناهماهنگ با شرایط منطقه، طراحی نا مناسب بنا، عدم صرفه جوئی در مصرف انرژی و تخریب سیمای شهری بررسی کنیم و با ارائه راهکارهای نوین بتوانیم هویت معماری بومی را دوباره احیاء کنیم. در روند تحقیق سعی شده از مهندسان رشته معماری عضو نظام مهندسی به عنوان تاثیر گذاران اصلی در این مهم یاری گرفته شود تا بتوانیم با شناخت مشکلات آنها در استفاده از معماری بومی و ارائه راه حل‌های مناسب، علاوه بر تأمین هر چه بیشتر آسایش ساکنان، منظر شهری مناسبی برای استان سرسبز خود داشته باشیم. اگرچه این گامی کوچک در روند هویت بخشی به معماری بومی کشورمان می باشد، امید است گامهای بعدی استوارتر و پویا تر باشند.

واژه‌های کلیدی: معماری بومی، اقلیم، فرهنگ، سیمای شهری، باززنده سازی معماری بومی